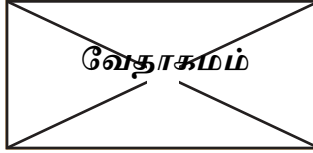

அதிகாரமுடைமை

நாம் செயல்படத் தொடங்குமுன்னர், பொதுவான அதிகாரமுடைமை யொன்றை நாம் ஒப்புக் கொள்ள வேண்டும். முதலாவதாக நாம் உச்சரிப்பில் தரமான ஒரு அகராதியை நமது அதிகாரமுடைமையாக ஒத்துக் கொண்டிராவிட்டால், “C-A-T” என்பது “cat” என்று உச்சரிக்கப்படுகின்றது என்பதைக் கூட நாம் ஒத்துக் கொள்ள மாட்டோம். மார்க்கத்தில் நாம் ஒத்துப் போக வேண்டுமென்றால், முதலில் நாம் நம்மேல் அதிகார முடைமை எது என்பதில் உடன்பாடு காண வேண்டும்.

தேவனுடைய வசனம் நம்மேல் அதிகாரமுள்ளதாகும்

மார்க்கத்தில் எது நம்மேல் அதிகாரமுடையதாய் இருக்க வேண்டும்? உலகத்தில், முஸ்லீம்களின் குர்ஆன் முதல் தொலைக்காட்சியில் சவிசேஷகர்களின் அறிவிப்பு வரையிலான பலவகைப்பட்ட அதிகார முடைமைகள் ஒப்புக் கொள்ளப்படுகின்றன. ஆயினும், தேவன் ஒரே ஒரு அதிகாரமுடையே அங்கிகரித்திருக்கின்றார்: அது அவரது வசனமாகிய வேதாகமம் ஆகும்.

அப்போஸ்தலனாகிய பவுல், “ஆதலால் விசுவாசம் கேள்வியினாலே வரும், கேள்வி தேவனுடைய வசனத்தினாலே வரும்” (ரோமர் 10:17) என்று கூறினார். மேலும் அவர், “வேதவாக்கியங்களெல்லாம் தேவஆவியினால் அருளப்பட்டிருக்கிறது; தேவனுடைய மனுஷன் ... எந்த நற்கிரியையுஞ் செய்யத் தகுதியுள்ளவனாகவும் இருக்கும்படியாக, அவைகள் உபதேசத்துக்கும், கடிந்து கொள்ளுதலுக்கும், சீர்திருத்தலுக்கும், நீதியைப் படிப்பிக்குதலுக்கும் பிரயோஜனமுள்ளவைகளாயிருக்கிறது” (2 தீமோ. 3:16, 17) என்றும் எழுதினார்.

“வேதவாக்கியங்கள்” என்ற வார்த்தை “எழுதப்பட்டவைகளை”¹ குறிக்கின்றது. 2 தீமோத்தேயு 3ல் “வேதவாக்கியங்கள்” என்பது எழுதப்பட்ட தேவனுடைய வார்த்தைகளைக் குறிக்கின்றது. “வேதவாக்கியங்கள்” என்பது, பழைய ஏற்பாட்டு எழுத்துக்களையும் (2 தீமோ. 3:15), மற்றும் புதிய ஏற்பாட்டு எழுத்துக்களையும் (2 பேது. 3:15, 16) உள்ளடக்கி

யிருக்கின்றன. வேதவசனங்களைக் குறிப்பிடும் இன்னொரு வழிமுறை, “வசனம்” (மத். 13:23; அப். 6:4) என்பதாகும். இன்றைய நாட்களில் நாம் பயன்படுத்தும் சொற்றொடர் “வேதாகமம்” என்பதாகும். “வேதாகமம்” (Bible) என்பது அடிப்படையில் “புத்தகம்” என்ற அர்த்தம் தரும் ஒரு கிரேக்க வார்த்தையாகும். வேதாகமம் என்பது “புத்தகங்களுக்கெல்லாம் புத்தகம்” ஆகும். அநேக வேதாகமங்களின் மேல் அட்டையில் “பரிசுத்த வேதாகமம்” என்று அச்சிடப்பட்டுள்ளது. “பரிசுத்த” என்றால் “புனிதமான”² என்று அர்த்தமாகும்.

“ஏவப்பட்டது” என்ற வார்த்தை “சுவாசிக்கப்பட்டது”³ என்ற நேரடி அர்த்தம் தருகின்றது. “தேவனால் ஏவப்பட்டது” என்ற சொற்றொடர், வேதாகமமானது “தேவனால் ஊதப்பட்டது” என்று அர்த்தப்படுகின்றது. மனிதனுடைய நாசிக்குள் தேவன் ஜீவசுவாசத்தை ஊதியது (ஆதியாகமம் 2:7) போலவே, அவர் வேதாகமத்தையும் ஊதியதால் அது ஜீவனுள்ள புத்தகமாயிற்று (எபி. 4:12). இது வேதாகமத்தின்மேல் தேவன் தமது கட்டுப்பாட்டை வைத்திருந்தார் என்பதை உருவக நடையில் குறிப்பிடும் ஒரு வழிமுறையாகும். அவர் தாம் விரும்பியவற்றை மட்டும் - அவைகளைக் காட்டிலும் கூடுதலாகவோ அல்லது குறைவாகவோ எதுவுமின்றி - வேதாகமம் கொண்டிருக்கும்படி நிச்சயப் படுத்திக் கொண்டார்.

2 தீமோத்தேயு 3:16, 17ஐ மறுபடியும் வாசியுங்கள். வேதாகமமானது தேவனைப் பிரியப்படுத்துவதற்கு நமக்குத் தேவையான யாவற்றையும் கொண்டுள்ளது என்பதை இவ்வசனங்கள் தெளிவாக்குகின்றன: “இது உபதேசத்துக்குப் பிரயோஜனமுள்ளதாய் இருக்கின்றது”; நாம் எப்படி வாழ வேண்டும் என்பதை இது கூறுகின்றது. இது “கடிந்து கொள்ளுதலுக்குப் பிரயோஜனமுள்ளதாய் இருக்கின்றது”; நாம் தவறு செய்யும்போது இது நமக்கு அத்தவறை அறிவிக்கின்றது. இது “சீர்த்திருத்தலுக்குப் பிரயோஜனமுள்ளதாய் இருக்கின்றது”; நமது வாழ்வு முறைகளை மாற்றிக் கொள்ளும்படி இது வற்புறுத்துகின்றது. இது “நீதியைப் படிப்பித்தலுக்குப் பிரயோஜனமுள்ளதாய் இருக்கின்றது”; இது நமது ஆவிக்குரிய வளர்ச்சிக்கு உதவுகின்றது. இது நம்மை ஏதோ சில நற்கிரியைகளைச் செய்பவர்களாக அல்ல, ஆனால் “எந்த நற்கிரியையும்” செய்யத் தகுதியுள்ளவர்களாய் ஆக்குகின்றது என்பதைக் கவனியுங்கள்.

நல்ல புத்தகங்கள் பல எழுதப்பட்டுள்ளன, மாபெரும் பிரசங்கங்கள் பல பிரசங்கிக்கப்பட்டுள்ளன, மற்றும் உதவியளிக்கும் ஆலோசனைகள் பல கொடுக்கப்பட்டுள்ளன - ஆனால் வேதாகமம் மட்டுமே நமது மார்க்க ரீதியான அதிகாரமுடையவைப் பெற்றிருக்கின்றது. நாம் பாடத்தைத் தொடர்ந்து பார்ப்பதற்கு முன்னர், பின்வருபவற்றை ஒப்புக் கொள்ள வேண்டும்:

- நமது பெற்றோர்கள் நமது அதிகார உரிமையுள்ளவர்கள் அல்ல.
- மனிதப் பிரசங்கியார் எவரும் அதிகாரமுடையவர்கள் அல்ல.
- மாபெரும் மதத் தலைவர் எவரும் அதிகாரமுடையவர் அல்ல.
- டேவிட் ரோப்பர் அதிகாரமுடையவர் அல்ல.

- _____ அதிகாரமுடையவர் அல்ல.
(உங்கள் பெயரை எழுதிக் கொள்ளுங்கள்.)
- வேதாகமத்தைத் தவிர மற்ற எத்தொகுதியும் அதிகாரமுடையது அல்ல.
- வேதாகமம் மட்டுமே நம்மேல் அதிகாரமுள்ளது ஆகும்.

வேதாகமமானது மனிதனுக்கான தேவனுடைய விசேஷித்த வெளிப்படுத்துதல் என்பதில் நீங்கள் 100 சதவிகிதம் நிச்சயமற்றவர்களாய் இருந்தால், இவ்வெளியீட்டின் நிறைவுப் பகுதியில் உள்ள, “விசுவாசிப்பதற்கு அறைகூவல்” என்ற துணைக் கட்டுரையைக் காணவும். அதன் பிறகும் இதைப் பற்றி உங்களுக்குக் கேள்விகள் இருந்தால், இந்தப் புத்தகத்தை உங்களுக்குக் கொடுத்த நண்பரிடத்தில் நீங்கள் பேசுங்கள். வேதாகமத்தைப் பற்றி அதிகமாய்க் கற்றுக் கொள்வதற்கு உங்களுக்குக் கால அவகாசம் தேவைப்படலாம் என்பதும் சாத்தியமேயாகும். பவுல், “... விசுவாசம் கேள்வியினாலே வரும், கேள்வி தேவனுடைய வசனத்தினாலே வரும்” (ரோமர் 10:17) என்று கூறியிருக்கின்றாரே! அப்படியானால் தொடர்ந்து படியுங்கள்.

புதிய ஏற்பாடு நமது வழியாயிருக்கிறது

“மதத்தில் நமது வழிகாட்டியாக இருப்பது எது?” என்ற கேள்விக்கு இதுவரையில் நாம், “வேதாகமம்” என்று பதில் அளித்தோம். ஆயினும் இதைக் காட்டிலும் இன்னும் அதிகமாய் நாம் நமது பதிலை வரையறைப்படுத்த வேண்டியிருக்கின்றது.

வேதாகமத்தில் இரண்டு பெரிய பகுதிகள் உள்ளன: அவை பழைய ஏற்பாடு மற்றும் புதிய ஏற்பாடு என்பவைகள் ஆகும். உங்கள் வேதாகமத்தை எடுத்து, அதில் புதிய ஏற்பாடு தொடங்கும் இடத்தைக் கண்டு பிடியுங்கள். தமிழ் மொழிபெயர்ப்பில் “நம்முடைய கர்த்தரும் இரட்சகருமாகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் புதிய ஏற்பாடு” என்றுள்ளது. வேதாகமத்தின் முக்கால் பாகத்திற்கு அப்பால்தான் புதிய ஏற்பாடு தொடங்குகின்றது என்பதை கவனியுங்கள். பழைய ஏற்பாடானது, புதிய ஏற்பாட்டைக் காட்டிலும் மூன்று மடங்கு பெரியதாக இருக்கின்றது. இதற்குப் பல காரணங்கள் உள்ளன.⁴ அவைகளில் ஒரு காரணம்: பழைய ஏற்பாட்டில் “இதை நீ செய்” மற்றும் “இதை நீ செய்யாதே” என்ற கட்டளைகள் பல குறிப்பாகக் கட்டியமைக்கப்பட்டுள்ளன. புதிய ஏற்பாட்டிலோ கொள்கைகளின் மேல் அதிக கவனம் செலுத்தப்பட்டுள்ளது.⁵

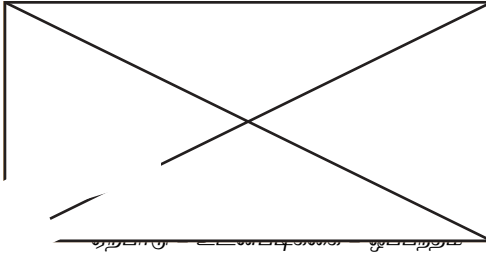
வேதவசனங்களின் இவ்விரு பகுதிகளையும் நீங்கள் படிக்கையில், இவ்விரு பகுதியிலும் ஒரே விதமான அறிவுறுத்தல்கள் கிடையாது என்பதை நீங்கள் காண்பீர்கள்:

- பழைய ஏற்பாட்டில், ஆராதிப்பவர்கள் ஆலயம் என்று அழைக்கப்பட்ட கட்டிடம் ஒன்றிற்குச் சென்றார்கள் (சங். 5:7; ஆபுக் 2:20); புதிய ஏற்பாட்டிலோ, ஆராதனையானது ஆவியிலும்,

உண்மையிலும் ஏறெடுத்துக் கொள்ளப்படும் வரையிலும் (யோவா. 4:21, 23, 24) ஆராதிக்கும் இடம் முக்கியமற்றதாகும்.

- பழைய ஏற்பாட்டில் கர்த்தருக்கு மிருகபலி செலுத்தப்பட்டது (லேவி. 1-5); புதிய ஏற்பாட்டிலோ, இயேசுவே நமது நிறைவான பலியானார் (எபே. 5:2; எபி. 10:12), நாம் நமது வாழ்வை ஜீவ பலியாக ஒப்புக் கொடுக்க வேண்டும் (ரோமர் 12:1; எபி. 13:15).
- பழைய ஏற்பாட்டில் ஒரு விசேஷித்த குழுவைச் சேர்ந்த மனிதர்களுக்கு “ஆசாரியர்கள்” என்ற பட்டம் அளிக்கப்பட்டது (யாத். 28:41; 40:15); புதிய ஏற்பாட்டிலோ, கிறிஸ்தவர்கள் எல்லாரும் ஆசாரியர்கள் எனப்படுகின்றனர் (1 பேது. 2:5, 9).
- பழைய ஏற்பாட்டில் ஏழாம் நாள் கர்த்தருக்கென்று ஒப்புக் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது (யாத். 20:8-11); புதிய ஏற்பாட்டிலோ, ஆராதனைக்கென்று நமது விசேஷித்த நாள் வாரத்தின் முதல் நாளாகிய (அப். 20:7; பாடம் 9ல் இதை நாம் ஆராய்வோம்.) ஞாயிற்றுக்கிழமையாக இருக்கின்றது.
- பழைய ஏற்பாட்டில், பன்றியிறைச்சி முதலிய குறிப்பிட்ட சில உணவு வகைகளை உண்பது தடை செய்யப்பட்டிருந்தது (லேவி. 11:7); இந்தத் தடைகள் யாவும் புதிய ஏற்பாட்டில் நீக்கப்பட்டு விட்டன (அப். 10:9-16).

முரண்பாடுகள் என்பது முடிவற்ற வகையில் தொடர முடிந்திருக்கும். இரண்டு ஏற்பாடுகளிலுமே அறிவுறுத்தல்களை முழுமையாகக் கடைப்பிடித்து நடப்பதென்பது நம்மால் இயலாத ஒன்றாகவே இருக்கின்றது. அப்படியென்றால் நாம் எதைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும்? இக்கேள்விக்கு விடையளிக்கப் பின்வரும் வரைபடமானது நமக்கு உதவும்:

இவ்வரைபடத்தின் கீழ் உள்ள வார்த்தைகளை முதலில் பாருங்கள்: “ஏற்பாடு = உடன்படிக்கை = ஒப்பந்தம்.” KJV மற்றும் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு ஆகிய வேதாகம நூல்களில் “ஏற்பாடு” என்ற சொற்றொடரானது “பழைய

ஏற்பாடு” (2 கொரி. 3:14) மற்றும் “புதிய ஏற்பாடு” (“புதிய உடன்படிக்கை”) (மத். 26:28; 1 கொரி. 11:25; 2 கொரி. 3:6; எபி. 9:15) என்று பயன்படுத்தப் படுகின்றது. மிகப் பொதுவாக, இவ்வசனப் பகுதிகளில் உள்ள கிரேக்க வார்த்தை KJV மற்றும் தமிழ் மொழிபெயர்ப்புகளில் “உடன்படிக்கை” என்று மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது (எபி. 8:6, 7, 13; 9:1; 12:24 ஆகிய வசனங்களை வாசிக்கவும்). பழைய ஏற்பாட்டைப் பற்றி நாம் பேசும்போது, பழைய உடன் படிக்கையைப் பற்றி நாம் பேசுகின்றோம். புதிய ஏற்பாட்டைப் பற்றி நாம் பேசும்போது, புதிய உடன்படிக்கையைப் பற்றி நாம் பேசுகின்றோம்.

உடன்படிக்கை என்றால் என்ன? உடன்படிக்கை என்பது இரு சாராருக்கிடையே ஏற்படும் ஒரு ஒப்பந்தம் ஆகும். பழைய உடன்படிக்கை என்பது தேவனுக்கும் யூதமக்களுக்கும் இடையே ஏற்படுத்தப்பட்ட உடன்படிக்கையாகும் (உபா. 5:1-4). அது யூதர்கள்⁶ (மற்றும் யூத மார்க்கத்தைத் தழுவிக்கொண்ட proselytes என்ற யூதமார்க்கத் தமைந்தவர்கள்) தவிர வேறு எவரையும் ஒருபொழுதும் கட்டுப்படுத்திய தில்லை. புதிய ஏற்பாடு என்பது தேவனுக்கும் கிறிஸ்தவர்களுக்கும் இடையில் ஏற்படுத்தப்படும் உடன்படிக்கையாகும் (எபி. 10:16).

இப்பொழுது வரைபடத்தின் மேல்பகுதியைப் பாருங்கள். சிலுவை என்பது இயேசுவின் சிலுவையைக் குறிக்கின்றது. சிலுவையின் இடது பக்கம் உள்ள பகுதி பழைய ஏற்பாட்டுக் காலத்தையும், வலது பக்கம் உள்ள பகுதி புதிய ஏற்பாட்டுக் காலத்தையும் பிரதிநிதிப்படுத்துகின்றது. இடது புறமுள்ள அம்புக் குறி சிலுவையை முன்னோக்கியும், வலது புறம் உள்ள அம்புக் குறி சிலுவையைப் பின்னோக்கியும் இருப்பதைக் கவனியுங்கள்.

பழைய ஏற்பாடானது இயேசு வருவதை எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தது என்பதை நீங்கள் முதலில் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். பழைய ஏற்பாடானது நிரந்தரமாய் இருக்க வேண்டும் என்று தேவன் ஒருபொழுதும் விரும்பியதில்லை. எரேமியா பின்வருமாறு எழுதினார்:

இதோ, நாட்கள் வருமென்று கர்த்தர் சொல்லுகிறார், அப்பொழுது இஸ்ரவேல் குடும்பத்தோடும், யூதா குடும்பத்தோடும் புது உடன்படிக்கை பண்ணுவேன். நான் அவர்கள் பிதாக்களை எகிப்து தேசத்திலிருந்து அழைத்து வரக்கைப் பிடித்த நாளிலே அவர்களோடே பண்ணின உடன்படிக்கையின்படியல்ல... (எரே. 31:31, 32அ)⁷.

பழைய ஏற்பாடு எவ்வளவு காலம் நீடித்திருக்க வேண்டியதாயிருந்தது? கலாத்தியர் 3ம் அதிகாரத்தில் பவுல் கிறிஸ்தவர்களிடம், பழைய பிரமாணமானது “வாக்குத்தத்தத்தைப் பெற்ற சந்ததி வருமளவும் - ” ஆபிரகாமுக்குத் தரப்பட்ட வாக்குத்தத்தத்திற்காகக் “கூட்டப்பட்டது” (வ. 19) என்று கூறினார். இதே அதிகாரத்தின் வசனம் 16, அந்த “வித்து” (சந்ததி) யார் என்பதைக் கூறுகின்றது: “ஆபிரகாமுக்கும் அவனுடைய சந்ததிக்கும் வாக்குத்தத்தங்கள் பண்ணப்பட்டன; சந்ததிகளுக்கு என்று அநேகரைக் குறித்துச் சொல்லாமல், உன் சந்ததிக்கு என்று ஒருவனைக் குறித்துச் சொல்லியிருக்கிறார், அந்தச் சந்ததி கிறிஸ்துவே.” வசனம் 24ல்

பவுல், “இவ்விதமாக, ... நியாயப்பிரமாணம் நம்மைக் கிறிஸ்துவினிடத்தில் வழி நடத்துகிற உபாத்தியாயம் இருந்தது” என்று கூறினார். பழைய ஏற்பாடு என்பது மனித குலத்தைக் கிறிஸ்துவினிடத்தில் கொண்டு வர வேண்டியதற்காக இருந்தது - இயேசு வரும் வரையிலும் அது நீடிக்க வேண்டியதாய் இருந்தது. எனவே தான் இடபுறம் உள்ள அம்புக்குறி முன்னோக்கிக் குறிப்பிடுவதாய் இருக்கின்றது.

ஆயினும், இந்த அம்புக்குறி ஏன் சிலுவையைச் சுட்டிக் காட்டுகின்றது? பவுல் கொலோசே பட்டணத்தில் இருந்த கிறிஸ்தவர்களுக்குத் தாம் எழுதிய நிருபத்தில் இயேசுவின் மரணமானது, “நமக்கு எதிரிடையாகவும் கட்டளைகளால் நமக்கு விரோதமாகவும் இருந்த கையெழுத்தைக் குலைத்து, அதை நடுவிராதபடிக்கு எடுத்து, சிலுவையின்மேல் ஆணியடித்து” போட்டது என்று கூறினார் (கொலோ. 2:14). உருவகமாகப் பேசுவதென்றால், இயேசு சில பிரமாணங்களை அவைகள் இனியும் அமுல் படுத்தப்படுவதில்லை என்று அறிவிக்க அவைகளைச் சிலுவையில் ஆணியடித்தார்.⁸ எந்தப் பிரமாணங்களைப் பற்றிப் பவுல் பேசினார்? அவைகளில் சிலவற்றை அவர் (பவுல்) அதே சந்தர்ப்பப் பொருளில் குறிப்பிட்டார்: பிரமாணங்கள் நீக்கிப் போடப்பட்டதால், “போஜனத்தையும் பானத்தையும் குறித்தாவது, பண்டிகை நாளையும் மாதப் பிறப்பையும் ஓய்வுநாட்களையும் குறித்தாவது” (கொலோ. 2:16) ஒருவரும் அவர்களை நியாயந்தீர்க்க(அதாவது குற்றப்படுத்த)க் கூடாது என்று எழுதியதுடன், அவர் அப்பிரமாணங்களின் சிலவற்றைப் பற்றியும் கூறினார். இவ்விடத்தில் குறிப்பிடத் தக்க ஒரு கூறாக இருப்பது ஓய்வுநாளாகும். உணவு, பானம் மற்றும் பண்டிகை ஆகியவை பற்றி அநேக கட்டளைகள் தரப்பட்டிருந்தன, ஆனால் ஓய்வுநாளைப் பற்றி ஒரே ஒரு இணைச் சட்டக் கட்டளை மட்டுமே இருந்தது: பழைய ஏற்பாட்டுப் பிரமாணங்கள் யாவும் பத்து கட்டளைகளைச் சுற்றியே இருந்தன. அவைகளில் நான்காவது கட்டளையாக “ஓய்வுநாளைப் பரிசுத்தமாய் ஆசரிக்க நினைப்பாயாக” (யாத். 20:8) என்ற கட்டளை இருந்தது. இவ்விதமாக (பவுலின் சொல் வழக்கைப் பயன்படுத்துவதென்றால்) பழைய ஏற்பாடானது சிலுவையில் அறையப்பட்டது.

இப்பொழுது நமது விளக்கப்படத்தில் சிலுவையின் வலது புறத்தை நோக்குவோம். கிறிஸ்துவின் மரணமானது பழைய ஏற்பாட்டின் (உடன்படிக்கையின்) முடிவை அடையாளப் படுத்துவதுடன், புதிய ஏற்பாட்டின் (உடன்படிக்கையின்) தொடக்கத்தைப் பறைசாற்றுவதாகவும் இருந்தது. எபிரெயர் 9:15ல், இயேசு “புது உடன்படிக்கையின் மத்தியஸ்தர்”⁹ என்று குறிப்பிடப்படுகின்றார். இதன் பிறகு அவ்வசனப்பகுதியில், “ஏனென்றால், எங்கே மரண சாதனமுண்டோ, அங்கே அந்தச் சாதனத்தை எழுதினவனுடைய மரணமும் உண்டாக வேண்டும். எப்படியெனில், மரணமுண்டான பின்பே மரண சாதனம் உறுதிப்படும்; அதை எழுதினவன் உயிரோடிருக்கையில் அதற்குப் பெலனில்லையே” (எபி. 9:16, 17) என்று விளக்கப்படுகின்றது. “உடன்படிக்கை” என்று இவ்விடத்தில் பேசப்படுவதானது, நாம் “நிறைவான உயிலும் ஏற்பாடும்” என்று

அழைக்கின்ற ஒரு விசேஷித்த வகைப்பட்ட ஒப்பந்தமாயிருக்கின்றது. (“உடன்படிக்கை” என்ற வார்த்தை இவ்விடத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டு வசனத்தை எளிதில் புரிந்து கொள்ளும்படி செய்யப்படுகின்றது.) ஒரு மனிதருடைய கடைசி உயில் மற்றும் உடன்படிக்கை எப்பொழுது அமுலுக்கு வருகின்றது? அவர் மரிக்கும்போதுதான். அது போலவே, இயேசுவின் கடைசி உயிலும் மற்றும் உடன்படிக்கையும் அவர் சிலுவையில் மரணமடைந்தபோதுதான் அமுலுக்கு வந்தது.¹⁰

இயேசுவின் பிறப்பானது புதிய ஏற்பாட்டின் ஆரம்பமாகும் என்பது பொதுவாக உள்ள தவறான புரிந்து கொள்ளுதலாகும்; அது உண்மையல்ல. இயேசுவே பழைய ஏற்பாட்டின் கீழ்தான் வாழ்ந்தார். அவர் நல்லதொரு யூதராகவும், பழைய ஏற்பாட்டுப் பிரமாணங்களை எப்பொழுதும் கடைப்பிடிப்பவராகவும் வாழ்ந்தார். (உண்மையில் அவைகளை முழுமையாகக் கடைப்பிடித்தவர் அவர் ஒருவரேயாவார்.) இது சிலரைக் குழப்புகின்றது. எடுத்துக்காட்டாக, இயேசு ஓய்வுநாளாகக் கடைப்பிடித்தார் என்பதைச் சட்டிக்காட்டி (மாற். 1:21; லூக். 4:16), எனவே நாமும் ஓய்வுநாளன்று (வாரத்தின் ஏழாம் நாளில்) ஆராதிக்க வேண்டும் என்று ஒரு கருத்தை வலியுறுத்துபவர்களும் இருக்கின்றார்கள். இயேசு தமது பூமிக்குரிய வாழ்வின்போது, மிருகபலி செலுத்துவது (மத். 5:23; 8:4) உட்படப் பழைய ஏற்பாட்டுக் கட்டளைகள் எல்லாவற்றையும் கைக்கொள்ளும்படி உற்சாகப்படுத்தியிருந்தாரே! (மத். 19:17). கிறிஸ்துவின் பிறப்பினால் அல்ல, ஆனால் அவரது இறப்பினாலேயே புதிய ஏற்பாட்டின் தொடக்கமானது அடையாளப் படுத்தப்படுகின்றது.

வரைபடத்தை உற்றுப் பாருங்கள். இயேசுவின் மரணத்திற்கு முன்பு வாழ்ந்த யூதர்கள் பழைய ஏற்பாட்டு அமைப்பின் கீழ் வாழ்ந்தார்கள்; சிலுவையின் இப்புறம் வாழும் நாம் யாவரும் புதிய ஏற்பாட்டு அமைப்பின் கீழ் வாழ்கின்றோம். இயேசுவின் மரணமானது இவ்விரண்டையும் பிரிக்கும் இடமாயுள்ளது.

ஆதி கிறிஸ்தவர்களில் சிலர், அதிலும் விசேஷமாய், யூதர்களாயிருந்து பின் கிறிஸ்தவர்களானவர்கள், தாங்கள் பழைய ஏற்பாட்டின் சட்டத்தின் கீழ் இல்லை என்ற உண்மையுடன் போராட்டம் கொண்டிருந்தார்கள். யூதக் கிறிஸ்தவர்களில் சிலர் பழைய ஏற்பாட்டுப் பிரமாணங்களையெல்லாம் - அல்லது விருத்தசேதனம்¹¹ முதலிய ஒரு பகுதி கட்டளைகளையாவது கைக்கொள்ளும்படி புறஜாதிக்க¹² கிறிஸ்தவர்களை இணங்க வைக்க முயற்சி செய்தார்கள். கலாத்தியர் மற்றும் எபிரெயர் ஆகியோருக்கு எழுதப்பட்ட நிருபங்கள் உட்பட, புதிய ஏற்பாட்டில் உள்ள பல புத்தகங்கள் இப்பிரச்சனையைப் பற்றி வாதிடுகின்றன. நான் ஏற்கனவே கலாத்தியர் நிருபத்திலிருந்து சில வசனப் பகுதிகளைக் குறிப்பிட்டிருக்கின்றேன்; இப்பொழுது இன்னும் சிலவற்றைப் பகிர்ந்து கொள்கின்றேன்.

கலாத்தியர் 3ம் அதிகாரத்தை மறுபடியும் பாருங்கள்: பவுல், “இவ்விதமாக, நாம் விசுவாசத்தினாலே நீதிமாண்களாக்கப்படுவதற்கு நியாயப்பிரமாணம் நம்மைக் கிறிஸ்துவின்விடத்தில் வழி நடத்துகிற உபாத்தியாயம் இருந்தது. விசுவாசம் வந்த பின்பு நாம் உபாத்திக்குக்

கீழானவர்களல்லவே” (வ. 24, 25) என்று கூறினார். முன்பே குறிப்பிட்டபடி, மனிதகுலத்தைக் கிறிஸ்துவை நோக்கி வழி நடத்துவதென்பது பழைய ஏற்பாட்டின் ஒரு முக்கிய நோக்கமாயிருந்தது. அந்த நோக்கம் நிறைவேற்றப்பட்ட பிறகு, மக்கள் அந்தப் பிரமாணத்தின் கீழ் “இனியும் இருப்பதில்லை.”

கலாத்தியர் 5ம் அதிகாரத்தில் பவுல் இதை இன்னும் அதிக உறுதியாக வலியுறுத்தினார். வசனம் 3ல் அவர், “மேலும், விருத்தசேதனம் பண்ணிக்கொள்ளுகிற எந்த மனுஷனும் நியாயப்பிரமாணம் முழுவதையும் நிறைவேற்றக் கடனாளியாயிருக்கிறான் என்று மறுபடியும் அப்படிப்பட்ட வனுக்குச் சாட்சியாகச் சொல்லுகிறேன்” என்று கூறினார். இவ்விடத்தில் “விருத்தசேதனம்” என்று குறிப்பிடப்படுவது மார்க்கரீதியான சடங்கைக் குறிப்பிடுகின்றது, இது மருத்துவக் காரணங்களுக்காகத் தேர்ந்து செய்து கொள்ளும் விருத்தசேதனச் செயலைக் குறிப்பிடாது. யூத கிறிஸ்தவர்களில் சிலர், (கலாத்தியாவில் இருந்தவர்கள் போன்ற) புறஜாதிக் கிறிஸ்தவர்களிடத்தில், பழைய ஏற்பாட்டு போதனையின்படியாக புறஜாதி மனிதர்கள் விருத்தசேதனம் செய்து கொள்ள வேண்டும் என்று போதித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். பழைய ஏற்பாட்டின் பிரமாணத்தில் ஒரு பகுதியை நிறைவேற்ற உங்களுக்கு கடமையுண்டு என்றால், அப்பிரமாணம் முழுவதையும் நிறைவேற்ற நீங்கள் கடமைப்பட்டவர்களாகி விடுகின்றீர்கள் என்பதே கலாத்தியர் 5:3ல் கூறும் கருத்தாய் இருக்கின்றது.

பழைய ஏற்பாட்டின் கட்டளைகள் எல்லாவற்றையும் (வருடத்தில் மூன்று முறை எருசலேம் செல்லுதல், மிருக பலி செலுத்துதல், உணவுச் சட்டங்களைக் கடைப்பிடித்தல், இன்னபிற செயல்கள் ஆகியவற்றை) கடைப்பிடிக்க விரும்பும் எவரொருவரையும் நான் அறிந்ததில்லை. ஆயினும், பலர் பழைய ஏற்பாட்டுக் கட்டளைகளில் இருந்து, ஓய்வுநாள் ஆசரிப்பு, தனியான ஆசாரியத்துவம் (குருக்கள்) அல்லது ஆராதனையில் இசைக்கருவிகளைப் பயன்படுத்துதல் போன்ற சிலவற்றை மட்டும் “பொறுக்கித் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்ள” விரும்புகின்றார்கள். நாம் இவ்வாறு செய்ய முடியாதென்பதைப் பவுல் விளக்கப்படுத்தினார். பழைய ஏற்பாட்டுச் சட்டத்தின் ஒரு பகுதியை நாம் கடைப்பிடித்தால், அந்தச் சட்டம் முழுவதையும் நாம் கடைப்பிடித்தாக வேண்டும். அதன் ஒரு பகுதியைக் கொண்டு நாம் கட்டுப்படுத்தினால், அது முழுவதையும் கொண்டு நாம் கட்டுப்படுத்துகிறவர்களாயிருக்க வேண்டும்.

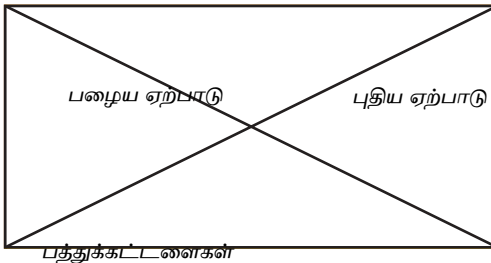
பழைய ஏற்பாட்டைக் கொண்டு கட்டுப்படுத்துவதினால் உண்டான விளைவானது போதுமான அளவு மோசமாயிருந்தது, ஆனால் கலாத்தியர் 5ல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள அடுத்த விளைவானது மிகவும் மோசமானதாகும். வசனம் 4ல் பவுல், “நியாயப்பிரமாணத்தினால் நீதிமாண்களாக விரும்புகிற நீங்கள் யாவரும் கிறிஸ்துவை விட்டுப் பிரிந்து கிருபையினின்று விழுந்தீர்கள்” என்று கூறினார். பழைய ஏற்பாடானது அடிப்படையாக, கட்டளை - மற்றும் - செயல்கள் என்ற அமைப்பாயிருந்தது, புதிய ஏற்பாடானது அடிப்படையாக கிருபை - மற்றும் - விசுவாசம் என்ற அமைப்பாய் இருக்கின்றது. கலாத்தியாவில் இருந்த கிறிஸ்தவர்கள் தங்களை

விருத்தசேதனம் சடங்காச்சாரத்திற்கு உட்படுத்தினால், அது அவர்களைக் கிறிஸ்துவினிடத்தினின்று பிரித்துவிடும் - ஏனென்றால் எவரொருவரும் ஒரே வேளையில், இரு மாறுபட்ட மார்க்க அமைப்புகளின் கீழ் இருக்க முடியாது என்று பவுல் கூறினார். அவர்கள் நியாயப்பிரமாணத்தின் அமைப்பின் கீழோ அல்லது கிருபையின் அமைப்பின் கீழோதான் இருக்க முடியும், ஆனால் அவர்கள் இரண்டின் கீழும் ஒரே வேளையில் இருக்க முடியாது.

இதை நான் இன்னொரு வழிமுறையில் கூறுகின்றேன்: அவர்கள் (விருத்தசேதனம் என்ற பழைய ஏற்பாட்டுச் சடங்காச்சாரத்தை ஆசரிப்பதன் மூலம்) பிரமாணத்தின் அமைப்பைத் தேர்ந்து கொண்டார்களென்றால், அவர்கள் இரட்சிக்கப்பட்டிருக்க முடியாது. பிரமாணத்தின் அமைப்பின் கீழ் எவரொருவரும் இரட்சிக்கப்பட முடியாது, ஏனென்றால் எவரொருவரும் பிரமாணத்தை முழுமையாகக் கடைப்பிடிக்க முடியாது (ரோமர் 3:23; 7:15, 18, 19). நாம் இரட்சிக்கப்பட வேண்டுமென்றால், அது தேவனுடைய கிருபை மற்றும் இரக்கத்தின் மூலமாக மட்டுமே நடைபெற வேண்டும் (எபே. 2:8, 9; 1 பேது. 2:10). இதற்கு மாறாக, கலாத்தியர்கள் பழைய பிரமாணத்திற்குச் செல்ல விரும்புவார்களென்றால், அவர்கள் “கிருபையினின்று விழுந்தவர்கள்” ஆவார்கள்; அவர்கள் “கிறிஸ்துவை விட்டுப் பிரிந்தவர்கள்” ஆவார்கள். இது எவ்வளவு துன்பகரமானது!

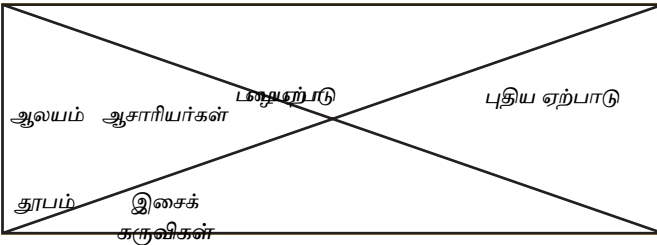
இன்றைய நாட்களில் நாம் பழைய ஏற்பாட்டின் கீழ் அல்ல, புதிய ஏற்பாட்டின் கீழ்தான் இருக்கின்றோம் என்பதைப் புரிந்து கொள்வது முக்கியமானதாக இருக்கின்றது. இதில் தவறான புரிந்து கொள்ளுதல் இருந்து விடாதபடிக்கு, நாம் பத்து கட்டளைப் பிரமாணத்தின் கீழ் இருப்பவர்கள் அல்ல¹³ என்பதை நான் வலியுறுத்தியாகவேண்டும். சிலுவையில் அறையப்பட்ட உடன்படிக்கையின் இருதயம் போன்ற மையப் பகுதியாக இப்பத்துக் கட்டளைகள் (யாத். 20; உபா. 5) இருந்தன.

“நாம் பத்துக் கட்டளைகளுக்குக் கீழ்ப்பட்டவர்களல்ல என்றால்,

கொலை, களவு மற்றும் அந்தக் கட்டளைகளால் தடை செய்யப்பட்ட மற்ற குற்றங்களையெல்லாம் நாம் செய்ய முடியும் என்று அர்த்தமாகின்றதா?” என்று சிலர் மறுப்புத் தெரிவிக்கலாம். ஆனால் இது அப்படி அர்த்தப் படுவதில்லை. இன்றைய நாட்களில் மக்கள் கொலை, களவு முதலியவற்றைச் செய்யக் கூடாதென்பது அவைகள் புதிய ஏற்பாட்டினால் தடை செய்யப்பட்டுள்ளதினால்தான் (ரோமர் 13:9; எபே. 4:28). உண்மையில் பார்க்கப் போனால், பத்துக்கட்டளைகளில் ஒன்பது கட்டளைகள் புதிய ஏற்பாட்டில் மறுபடியும் கூறப்பட்டுள்ளன.¹⁴ புதிய ஏற்பாட்டில் கூறப்படாத ஒரே ஒரு கட்டளை, பத்துக் கட்டளைகளில் நான்காவது கட்டளை மட்டுமேயாகும்: “ஓய்வுநாளைப் பரிசுத்தமாய் ஆசரிக்க நினைப்பாயாக” (யாத். 20:8). இன்றைய நாட்களில் ஆராதனைக்கான நமது விசேஷித்த நாளாக இருப்பது வாரத்தின் முதல் நாள் தான், ஏழாம் நாள் அல்ல.¹⁵

பழைய ஏற்பாட்டின் கீழ் அல்ல, புதிய ஏற்பாட்டின் கீழ் தான் நாம் இருக்கின்றோம் என்ற இந்தக் கொள்கையானது எழக் கூடிய மத வினாக்கள் பலவற்றிற்கு விடையளிக்கும். சிலர், “வேதாகமத்தில் ஆராதனைக்குரிய பரிசுத்தமான இடமாக ஆலயம் என்று அழைக்கப்பட்ட இடம் இருந்ததே, நாம் ஏன் ஆராதிப்பதற்கென்று பரிசுத்த இடம் ஒன்றை வைத்துக் கொள்ளக் கூடாது?” என்று கேட்கலாம். “ஏனென்றால், அது பழைய ஏற்பாட்டில் இருந்ததே தவிர புதிய ஏற்பாட்டில் இல்லை” என்பதே இதற்கு பதிலாகும். வேறு சிலர், “வேதாகமத்தில் விசேஷித்த உடை அணிந்த தனிப்பட்ட ஆசாரியத்துவம் (குருத்துவம்) பற்றிப் பேசப்படுகின்றதே, நாம் ஏன் இப்படி வைத்துக் கொள்ளக் கூடாது?” என்று கேட்கலாம். “ஏனென்றால், அது பழைய ஏற்பாட்டில் இருந்ததே தவிர புதிய ஏற்பாட்டில் இல்லை” என்பதே இதற்குப் பதிலாகும். இன்னும் வேறொருவர், “நான் வேதாகமத்தில், தூபங் காட்டுதல் பற்றியும், ஆராதனையில் இசைக் கருவிகள் கொண்டு பாடுதல் பற்றியும் வாசிக்கின்றேன். நாம் ஏன் இப்படிப்பட்ட பழக்கங்களை நடைமுறைப்படுத்தக் கூடாது?” என்று கேட்கலாம். “ஏனென்றால் அது பழைய ஏற்பாட்டில் இருந்ததே தவிர, புதிய ஏற்பாட்டில் இல்லை” என்பதே இதற்குப் பதில் ஆகும்.

நாம் நமது பாடத்தைத் தொடருகையில், புதிய ஏற்பாட்டிற்குச் செல்லுவோம், அங்கு நாம் தேவனைப் பிரியப்படுத்துவது எப்படி

என்பதையும், நாம் மரித்த பின்பு பரலோகத்திற்கு செல்லுவது எப்படி என்பதையும் காண்போம்.

பழைய ஏற்பாட்டின் மதிப்பு

இப்படிச் கூறுவதினால், கிறிஸ்தவர்களுக்குப் பழைய ஏற்பாடானது மதிப்புடையதல்ல என்று அர்த்தமாகாது என்பதை இவ்விடத்தில் நான் விரைவாக வலியுறுத்துகின்றேன். 1 கொரிந்தியர் 10ல் பழைய ஏற்பாட்டின் நிகழ்ச்சியொன்றைப் பவுல் தமது வாசகர்களுக்கு நினைப்புட்டிய பிறகு, “இவைகளெல்லாம் திருஷ்டாந்தங்களாக அவர்களுக்கு சம்பவித்தது; உலகத்தின் முடிவு காலத்திலுள்ள நமக்கு எச்சரிப்புண்டாகும்படி எழுதப்பட்டும் இருக்கிறது” (வ. 11) என்று கூறினார். பழைய ஏற்பாடானது நாம் சுற்றுக் கொள்ளக் கூடிய பல எடுத்துக்காட்டுகளால் நிறைந்துள்ளது. எடுத்துக்காட்டாக, நாம் “விசுவாசத்தினாலே பிழைக்க வேண்டும்” (ரோமர் 1:17; கலா. 2:20) என்று புதிய ஏற்பாட்டில் நமக்குக் கூறப்பட்டுள்ளது, ஆனால் அதன் அர்த்தம் என்ன? இதற்கு பழைய ஏற்பாட்டில் ஆபிரகாம் போன்றோரின் எடுத்துக்காட்டுகளைப் பார்ப்பது ஒரு வழியாகும் (எபி. 11:9, 17ஐக் காணவும்).

ரோமாபுரியில் இருந்த கிறிஸ்தவர்களுக்குப் பவுல், “தேவ வசனத்தினால் உண்டாகும் பொறுமையினாலும் ஆறுதலினாலும் நாம் நம்பிக்கையுள்ளவர்களாகும்படிக்கு, முன்பு எழுதியிருக்கிறவைகளெல்லாம் [அதாவது பழைய ஏற்பாடு] நமக்குப் போதனையாக எழுதியிருக்கிறது” (ரோமர் 15:4) என்று கூறினார். புதிய ஏற்பாடானது ஒரு நூறு ஆண்டுக்கு சுற்றுக் குறைவான கால வரலாற்றையும், அறுபது ஆண்டு கால கிறிஸ்தவ வரலாற்றைப் பற்றியும் மட்டுமே விபரம் கொண்டுள்ளதாயுள்ளது. உடனடி பலன்களுக்கான ஒரு சில எடுத்துக்காட்டுகளே இதில் உள்ளன (எதிர்மறையான ஒரு எடுத்துக்காட்டை அப். 5:1-11ல் காணவும்), ஆனால் நாம் எப்படி வாழ வேண்டும் மற்றும் தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிந்தால் நமக்கு என்ன ஆசீர்வாதங்கள் வாக்குத்தத்தம் செய்யப் பட்டுள்ளன என்பது பற்றி இது முக்கியமாகக் கூறுகின்றது. அவர் இதைச் செய்கின்றார் என்பதைப் பழைய ஏற்பாடு உறுதிப்படுத்துகின்றது. பழைய ஏற்பாடானது ஆயிரக்கணக்கான வருடங்களின் வரலாற்றைக் கொண்டுள்ளதால், கீழ்ப்படிதல் மற்றும் கீழ்ப்படியாமைக்குரிய நீண்ட கால விளைவுகளை நாம் அதில் தெளிவாகக் காண முடியும்: மக்கள் தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிந்தபோது, அவர்கள் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டனர்; அவர்கள் தேவனுக்கு கீழ்ப்படியாதபோது, அதன் விளைவுகளை அவர்கள் அனுபவித்தனர். இவ்விதமாக, பழைய ஏற்பாட்டு வேதவசனங்களினால் “தேவன் உண்மையுள்ளவர்” (1 கொரி. 1:9) என்பது நமக்கு உறுதிப்படுத்தப்படுகின்றது.

பழைய ஏற்பாட்டைப் படிப்பதால் வேறு பல பயன்களும் உண்டாகின்றன: உலகத்தின் தொடக்கம் மற்றும் மனிதனின் தொடக்கம் பற்றி நீங்கள் அறிய விரும்பினால், உங்களின் அடிப்படை ஆதார நூலாக

இருப்பது பழைய ஏற்பாடுதான் (ஆதி. 1; 2). புதிய ஏற்பாட்டின் பெரும்பகுதியானது (எடுத்துக்காட்டாக எபிரெயருக்கு எழுதின நிருபம்) பழைய ஏற்பாடு பற்றிய முன்னறிவு சிலவற்றை நாம் கொண்டுள்ளதாக முன் அனுமானம் செய்து கொண்டதாகக் காணப்படுகின்றது. ஆகையால் உங்களின் வாசிப்பு மற்றும் பாடத் திட்டத்தில் பழைய ஏற்பாட்டையும் உள்ளடக்கிக்கொள்ளும்படி உங்களை நான் உற்சாகப்படுத்துகின்றேன். இருப்பினும், இன்றைய நாட்களில் நாம் இயேசு கிறிஸ்துவின் புதிய உடன்படிக்கையின் கீழ் இருக்கின்றோம் என்பதை எப்பொழுதும் உங்கள் சிந்தையில் வைத்துக் கொள்ளுங்கள். நித்திய ஜீவன் என்ற நமது இலக்கை அடையத் தேவையான குறிப்பிட்ட அறிவுரைகளை நாம் புதிய ஏற்பாட்டில்தான் காண்கின்றோம்.

முடிவுரை

நமது மத அதிகாரமுடைமையாக இருப்பது வேதாகமம்தான். குறிப்பாகப் புதிய ஏற்பாடுதான் இன்றைய நாட்களில் நம்மைக் கட்டுப்படுத்தும் உடன்படிக்கையாகும். இந்தக் காரணத்திற்காகவே, புதிய ஏற்பாடானது தகவல் மற்றும் அறிவுறுத்தல் ஆகியவற்றில் நமது அடிப்படை ஆதார நூலாக இருத்தல் வேண்டும். இதை நீங்கள் ஒப்புக் கொள்ளுகின்றீர்களா? அப்படியென்றால் நீங்கள் அடுத்த பாடத்திற்குத் தயாராய் இருக்கின்றீர்கள்.

குறிப்புகள்

¹“Scripture” என்ற வார்த்தையுடன் தொடர்புள்ள “Scribble” என்ற வார்த்தை உங்களுக்குப் பழக்கமானாயிருக்கலாம். ²“பரிசுத்தம்” அல்லது “புனிதம்” என்று மொழிபெயர்க்கப்பட்ட கிரேக்க வார்த்தையானது “ஒரு குறிப்பிட்ட நோக்கத்திற்காகப் பிரித்து வைக்கப்பட்டது” என்று அர்த்தப்படுகின்றது. நான் சிறுபிள்ளைகளுக்குப் போதிக்கும்போது, “பரிசுத்தம்” என்றால் “பிரத்தியேகமான” என்று அர்த்தமாகும் எனப் போதிப்பதுண்டு. ³யாரேனும் ஒருவர் இறந்து விட்டால், அவர் “கடைசி மூச்சை விட்டார்” (breathed his last) என்றோ அல்லது “மூச்சை விட்டார்” (expired) என்றோ நாம் கூறுவதுண்டு. Expire என்றால் “மூச்சை விட்டுவிடுதல்” என்று அர்த்தமாகும். ⁴காரணங்களில் இதுவும் ஒன்றாகும்: பழைய ஏற்பாடு ஆயிரக்கணக்கான வருடங்களின் வரலாற்றைக் கொண்டுள்ளது, புதிய ஏற்பாடோ ஒரு நூற்றுக்கும் சற்றுக் குறைவான வருடங்களின் வரலாற்றைக் கொண்டுள்ளது. ⁵இது, புதிய ஏற்பாட்டில் குறிப்பிட்ட சட்டங்கள் இல்லை என்று அர்த்தப்படாது. குறிப்பிட்ட சட்டங்கள் நேர்மறையானவை மற்றும் எதிர்மறையானவை - புதிய ஏற்பாட்டில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன, ஆனாலும் நமது வாழ்வில் நாம் நடைமுறைப்படுத்தும்படி தேவன் எதிர்பார்க்கும் கொள்கைகளுக்கே வலியுறுத்தல் தரப்பட்டுள்ளது. நாம் நமது குழந்தைகளை நடத்தும் விதம் என்று விளக்கத்தை நான் இதற்குத் தருவதுண்டு. அவர்கள் சிறுவர்களாக இருக்கும்போது எப்படி நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதற்குக் குறிப்பிட்ட அறிவுறுத்தல்களை நாம் தருகின்றோம். அவர்கள் பெரியவர்களாகையில், “நல்ல முறையில் இரு” என்று மட்டும் கூறி, அந்தப் பொதுக் கொள்கையை அவர்கள் செய்யும் எல்லாவற்றிலும் நடைமுறைப்படுத்தும்படி நாம் எதிர்பார்க்கின்றோம். ⁶யூதர்கள், ஆபிரகாம் - சாராளின் பேரனான யாக்கோபின் சந்ததியாராக இருந்தார்கள் (இருக்கின்றார்கள்). யாக்கோபின் பெயர் இஸ்ரவேல் என்று மாற்றப்பட்டதால், வேதாகமமும் இவர்களை இஸ்ரவேலர்கள் என்று குறிப்பிடுகின்றது. இவர்கள் எபிரெய மொழி

பேசியதால் வேதாகமத்தில் சில நேரங்களில் இவர்கள் எபிரெயர்கள் என்று அழைக்கப்படுகின்றார்கள். ⁷எரேமியா 31:33, 34 மற்றும் எபிரெயர் 8:6-13 ஆகியவற்றையும் காணவும். ⁸சட்டப்பூர்வமான ஒப்பந்தங்களை வெளியீடுவதில் மாறுபட்ட வழிமுறைகளை மாறுபட்ட சமுதாயங்கள் பின்பற்றுகின்றன. சில சமுதாயங்களில், ஒப்பந்தங்கள் வெளிப்படையாகப் படிக்கப்படுகின்றன; மற்ற சில சமூகங்களில் ஒப்பந்தங்கள் செய்தித்தாள்களில் வெளியிடப்படுகின்றன. வேதாகமம் (புதிய ஏற்பாடு) எழுதப்பட்ட நாட்களில், ஒரு ஒப்பந்தமானது நிறைவேற்றப்பட்டு, காலாவதியாகி விட்டது என்பதை அறிவிப்பதற்கு அந்த ஒப்பந்தத்தானை ஒரு பொது இடத்தில் தான் ஒன்றில் அறைந்து வைப்பது வழக்கமாயிருந்தது. பவுல் கடன் (பாவம்) பற்றிப் பேசும்போதும் கட்டளைகள் (பாவம் பற்றி மனிதனை உணரச் செய்தவைகள்) “சிலுவையில் அறையப்பட்டது” என்று பேசும் பொழுதும் மேற் கூறியதைக் கற்பனையில் கொண்டிருக்கலாம். ⁹எபிரெயர் 9:15ன் எஞ்சிய பகுதியானது, இயேசுவின் இரத்தம் புதிய உடன்படிக்கையின் கீழ் இருப்பவர்களை மட்டுமின்றி, பழைய உடன்படிக்கையின் கீழ் இருந்தவர்களையும் இரட்சிக்கின்றது என விளக்குகின்றது. ¹⁰இவ்விளக்கமானது விரிவாக்கப்படலாம். எடுத்துக்காட்டாக, ஒரு மனிதரின் மரணத்திற்கு பிறகு, அவரது உயிலின் நிபந்தனைகள் வாசிக்கப்பட்டு, அமுல்படுத்தப்படுவதற்கு முன்னதாக “தேர்ந்தாயும் காலம்” ஒன்றுள்ளது.

¹¹யூதப் பையன்கள் பிறந்து எட்டாம் நாளில் விருத்தசேதனம் செய்விக்கப்பட வேண்டியது மார்க்கக் கடைமையாக இருந்தது (லேவி. 12:3). ¹²“புறஜாதிகள்” என்பது யூதரல்லாதவர்களைக் குறிக்கின்றது. இவ்விளக்கத்தின்படி நான் ஒரு புறஜாதியான், நீங்கள் கூட அநேகமாய் அவ்வகைப்பட்டவரென்றே நினைக்கின்றேன். ¹³2 கொரிந்தியர் 3:3, 7, 8 மற்றும் ரோமர் 7:4, 7 ஆகியவற்றைக் காணவும். ¹⁴இவற்றில் சில கட்டளைகள் பழைய ஏற்பாட்டில் உள்ளது போலவே வார்த்தைக்கு வார்த்தை அப்படியே புதிய ஏற்பாட்டில் மறுபடியும் கூறப்பட்டுள்ளன; மற்றவை கொள்கைகளில் காணப்படுகின்றன. பத்து கட்டளைகளில் பெரும்பாலானவைகள் எக்காலத்திற்கும் பொருந்தி வரக்கூடிய அடிப்படை மதிப்பீடுகளைக் கொண்டுள்ளன. இவ்விதமாய் அவைகளில் ஒன்பது கட்டளைகள் தேவன் தமது மக்களுடன் ஏற்படுத்திக் கொண்ட புதிய உடன்படிக்கையில் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளன. ¹⁵இதைப் பற்றி நாம் பாடம் 9ல் ஆராய்வோம்.